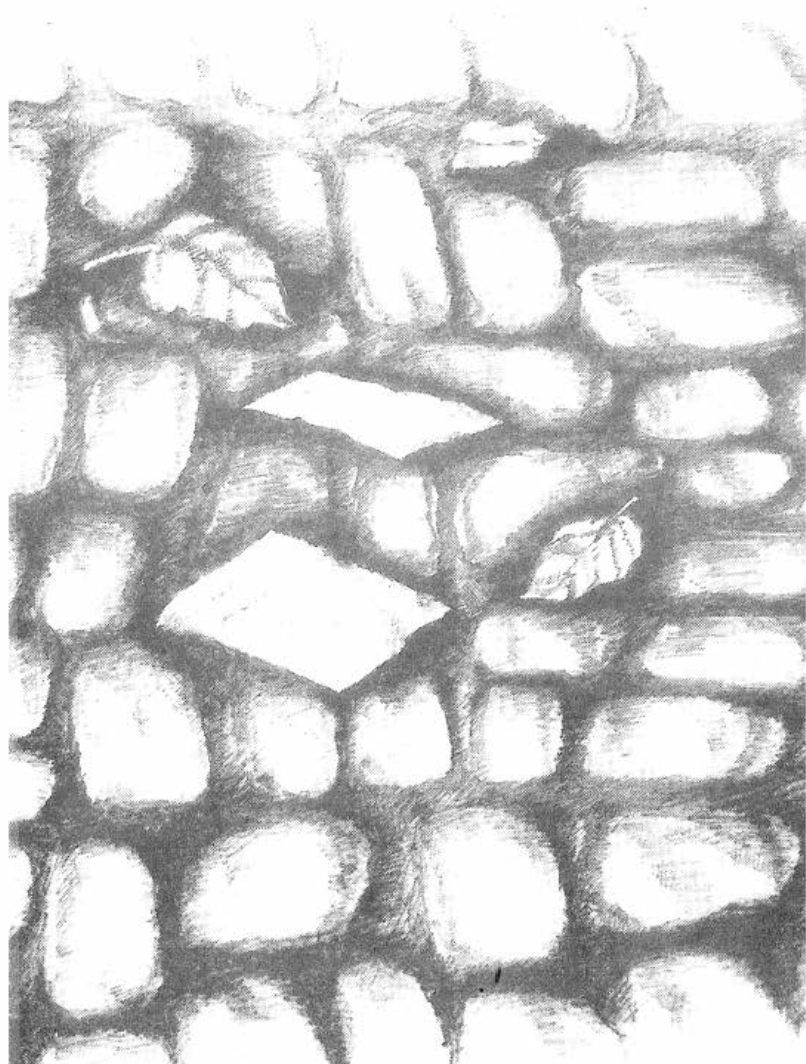

Dirk Rommens
De morgen
van
het wit verdriet

DE MORGEN VAN HET WIT VERDRIET

DIRK ROMMENS

DE MORGEN
VAN HET WIT VERDRIET

YANG POËZIEREEKS
GENT 1988

Copyright by
Dirk Rommens, Kuurne 1988
Grafische Vormgeving: Julien Vangansbeke
Omslagtekening:
Sabine Rommens
Druk: Vita Zingem
D/1988/1388/01

DE VROUW

I

op het winterse bed van krakende woorden:
het verleden als in een oververhitte nacht
naar beneden geschoven, want er was toen zoveel meer
om vrouw te worden:

toen balde geen vuist tot woede,
toen tintelde het vlees verlegen.

(het puberverlangen om meisjes met mondjesmaat
te proeven - cola met een rietje,
op een terrasje met rode gordijntjes)

II

vrouwen, ze bestonden enkel in iemands
verbeelding. Toch de moeder
die baarde.

en ook: het lichaam, kloppend hart in gelatenheid,
het spiegelbeeld in het water
dat breekt in het licht.

regenboogvrouwen opgevouwen
in een waaier van onschuld.

III

ze zoenen - de lippen omhelzen het luchtledige.
handen, spinnende katten in de schoot.

de benen knielen,
gelijke tred met de golven van de liefde.

Genot verminkt de vrouw.
Breekt de dam: het lichtend wonder geschiedt.

Man en Vrouw: eeuwig stamelende Woorden,
gefluister in bange dagen.

Want Hij luistert mee.

IV

vrouwen vergrendelen de late uren;
op hun hooggehakte stappen laten ze
toeschouwers lange tijd in het ongewisse.

rimpels komen slechts sporadisch
in boze dromen voor, over stille waters.

ook al ken ik hun geheim slechts tot voor
het vallen in de diepe put der dromen:

één moment laat ik ze wakend los.

v

vrouwen glijden hun nylons als het zaaien
van tenger gras over warme aarde.
zijden gefluister over heimelijk genot.

het lichaam hoort men ingetogen te aaien,
de heuvels te beklimmen
als eeuwige sneeuw.

vrouwen kleden zich niet uit -
ze ritsen zich in, alsof ze zich nooit
meer naakt willen weten.

VI

aarzel niet om ze te begrijpen.
ze zijn meestal mooie gedichten:
woorden vinden ze veel te veel begraven
in veel te veel verloren zinnen.

ze zijn gezichten in de zeven spiegels
van de liefde waarin ik zeven maal zeven
herinneringen in omhels.

VII

vingers als drieste paarden
over sierlijke spleten springend;

lippen laverend op de tweespalt
van zwijgen en spreken
- niets is woord geworden, alleen vlees.

parallelle parels geslepen
uit tintelende bronnen van tranen.

de valkuil verschuilt de vruchtbare doolhof
waar ik mezelf in verlies, de vrouw in win.
jarenlang aarzelen tussen taal en tong.

VIII

vrouwen openen schalen, laten zien
hoe water door de vingers glijdt;

ze kleuren hun nagels nog nauwelijks,
vijlen de toppen tot stof.

in kapsalons verpatsen ze wroeging,
krimpen in zich:
vingertoppen in niemandsland.

tot gezichten op glimmend papier
voorbijschuiven, spiegelbeelden van twijfel
over grenzen van verbeelding trek ken.

want nu balt een vuist tot woede,
nu tintelt het vlees van angst.

DE DAG GAAT ONS VOORBIJ

HET MEISJE VAN NEGEN

Andra 14.12.87

op haar verjaardag, uitgerekend op haar verjaardag
net vóór de vriendinnetjes, net vóór de taart
met kaarsen, net vóór de cadeautjes,
net nu ik haar naam leer kennen uit
een stukje van hooguit twintig regels in de krant.

is ze gestorven.

een klein meisje op het koude asfalt,
met droompjes en wensjes, en vader en moeder,
en een taart met negen kaarsjes.

ze sliep niet in, maar schreeuwde de adem in van pijn,
mijn fiets? is ie nog te maken? mijn feestje, laat me
al mijn kaarsjes blazen.

in één diepe ademstoot.

BOOTVLUCHTELINGEN

topzwaar; naar de morgen geduwd
het schip van de hoop. visgebieden
omzeild, kusten in de holte van handen
gevangen. Maar geen vluchtgebied
zo oneindig als dagenlang drinken
uit lege bekers.

gelaten staren naar de uitgelopen
einders, mist verbergt niets. niets
nemen ze mee. angst drijft hen weg over
zeeën naar morgen en overmorgen.

schipbreukelingen op sleeptouw genomen

pulken aan uitgedroogde woorden
magen kantelen overboord de zilte smaak.

op de rand van de wanhoop
roept een verdwaalde vogel

in een vreemde taal.

WAT IK OOIT VOOR JE WAS?

liefde na zovele jaren, is niets meer dan
elkaars erkenning in de spiegel -
niets meer dan een stilletjes de voorbehouden plek in bed
besluipen, een onhoorbaar fluisteren
in de kussens van elkaar.

graag zien is doodgewoon de voeten vegen,
de kinderen een pakkerd geven, en dan weer,
vlug-vlug koffie slurpen uit de morgenkan,
een zoen, een haastig wuiven
vanuit de auto, weg-weg; het zeker weten.

weten dat als je thuiskomt, de poes mauwt,
de parkieten snateren als de deur beweegt,
jij er bent, steeds bent,
nog altijd bent, na al die woorden,
na zoveel zoenen, het immer strelen van je huid.

wat ik ooit voor je ben geweest
zal telkens weer verzanden in de golven van de dagen,
in de zich steeds weer openende armen
van je welkom.

weten dat ik nog steeds van je hou.

de stokerijmolen:
krakend houtwerk op hoge trappen,
het steile weerwerk stijgt op
en verbaast jachtige mensen.

de grijpparmen wentelend
rond de as van de tijd;
snijden van luchtlagen
wenkend naar de morgen.

eigen geweten van bijna
vergeten verleden weten;
neergepoot aan de rand
van de metalen haast.

de uitgekerfde dagen
schuurden langzaam de tijd ;
nieuw geschaafd verleden
op het kruispunt van het heden.

HET WITTE VERDRIET

VERLEDEN

1

de matras knarst (bedroefd), ademt in en uit:
haast hoestbui na hoestbui; de adem rust
als wasem op het volle glas, in handbereid.

zo overwint de winterslaap de angst voor koude;
zo kantelt de weegschaal, het moment voorvoeld,
maar onvoorspelbaar knikt het geluid uiteen.

de dood spreekt hij zeldzaam voor zich uit -
alsof het woord alleen de lucht verzwaart:
zonder glimlach wachten, want leven sijpelt

slechts druppelsgewijs in de holle leegte
van de adem: doorprikken van illusies. De zwaar
beaderde arm ontbloot als een besneeuwde tak.

II

toen de reus in de tuin: het spierwerk
kantelt brokken aarde op aarde.

nu de kabouter, uitgekankerde pleister
door weer en wind toegetakeld:
maar beeldspraak en rood gemutst.

over de jaren gespreid de spaarzame woorden:
voor een omhelzing van een kind
bezwegen, dus in stilte weggewandeld.

vader, zo te worden op de snee van deze dag:
zo te krimpen door de vrieslucht
eenzaam binnenstappen in de eenzaamheid.

zo af te dalen, weg te dwalen, in elkaar
te staren, de diepte graven:
vader, behoed me voor het ravijn van verdriet.

III

wat behelst je, vader, de omhelzing
door pijn te doorzinderen?
op het voetstuk gezet door de liefde,
verpatst door de tijd?

postzegels, de kleurrijke illusies van feestdagen;
vandaag de woorden op de toppen van de tongen
gefluisterd - maar gister gewonnen-verloren geschreeuwd?

wat behelst je, vader, zo zwijgzaam te staren
in het verleden; laat niet na mijn wereld te bevolken
met jouw flarden dode dromen.

vertel me, vader, dat je leven mijn angst overleeft,
dat de dood zo vanzelfsprekend is als de dood;
laat niet na voor je uit te spreken: als een ziener.

IV

de pijn komt nooit ter sprake; besluiteloos
als liefde binnenin ontloken - verankerd
als vleermuizen aan rode gewelven.

slechts als de ademtocht de mond beroert,
de ogen ingebed, slechts dan haperen
geluiden aan de verzwakte stem.

slechts dan de woorden tussen te strak
gespannen lippen: het flinterdunne geluid
als het leeggieten van zeldzaam water.

vader; je zo te zien aan de witte einder,
onberoerd en ineengekrompen de rug
naar de wereld toegekeerd: de dagen voorbij.

V

vader, sterven hoort niet te zijn
want de ogen geprojecteerd op de wanden
van je woning grijpen veel te vaak terug
naar glazen herinneringen.

mijn vluchtmisdrijf naar wat geweest is,
de zeven dromen verteld aan dwergen
verzwijg ik angstvallig voor jou.

want te sterven hoort niet te zijn
als nu reeds mijn wereld onderloopt.

VI

de vrede: de rode horizon van verlangen;
zich verzoenen met het zoenoffer van de dood.

oorlog tussendoor van dagen vullen met
bijeengescharrelde snipperdagen van lachsalvo's.
zoveel dat verloren gelegd wordt,
en nooit meer teruggevonden.

vader, neem ik weer de wapens op,
of verlaat ik ongemerkt de wachtkamer
als de trein voorgoed voorbij schuift?

als schimmen aan de verre einder
staan wij stil: kijken niet om,
geen spoorlijn snijdt de tijd.

VII

de zevende dag bereikt: ik zie vader weer.
wij, de vrienden vertellen sterke verhalen
(de nieuwsberichten tellen niet veel doden,
en er is een staakt-het-vuren, en vaders
bezoeken buitenechtelijke kinderen)

de krant opengescheurd, vlekken zwart verdriet
op tafel opengespreid, want vader leest nu veel
(het verdriet van België gaf hij halverwege op)

zo is het dankbaar zoon te zijn, het bier te
drinken, te lachen om de schuimsnor en te denken
aan de witte glinsterdruppels aan zijn neus.

vader en zoon te zijn, in dit huis - en moeder
die nog zelden weent, maar zoveel weet van toen ·
zoon te zijn in de morgen van het wit verdriet.

VERLEDEN

1

maanden na de dag waarop je hand
in moeders hand kneep, tot afscheid -
maandenlang loop ik met jou, arm aan arm -
je struikelt over niets, soms val ik mee.

ellenlange wandelingen van het bed
naar de achterdeur, alsof je vreesde
dat een ongewenste gast je huis zou binnenvallen.
jijzelf ging weg. liet me zomaar achter.

hier zit ik dan. met de dood die dreigt,
die valt op mij; met het lichaam van jouw lichaam,
op dezelfde weg die leidt naar weggaan, weg zijn, weg blijven.
wist ik veel dat je me toen niet meer zou volgen.

II

ze sterven jong, bij bosjes sneuvelen ze
in het verkeer; of kanker krijgt ze wel.
zelfdoding, zelfmoord, suïcide: er zijn woorden voor.

jouw dood heeft geen naam. je wiste het weten
uit met een laatste teugje. een ultieme sigaret.
we hoorden je longen kraken; zo sprak je boekdelen.

is dit het einde? dacht ik te horen. Zei vader iets?
ik luisterde naar de buitenkant: veel wind vannacht.
je wachtte niet op ontkenning. er zijn geen woorden voor.

III

of ze nu uitgemergeld, vermoord, uitgehongerd of gewoon van verdriet sterven, doodgaan, creperen of het hoekje omgaan; laat ze geen naam hebben, enkel initialen.

begraaf ze ver: in een ander land, in zee, of verstuif hun as in de woestijn; laat ze me niet aankijken van achter het venster, laat ze naamloos sterven.

laat me zolang nog mijn dode vader gedenken,
nog een tijdje stilstaan bij dichter verdriet:
niet dit grote sterven vergeten in vaker verliezen.

IV

leven met het geheim van de dood:
lig ik te slapen in het bed van de stervende?

de morgen ontwaakt in weer een nieuwe morgen,
de nacht is hem haast ontvallen - schielijk.

hij poogt de koffie te drinken van weleer,
morst bruin speeksel in diepe plooien.

weer nipt gehaald, oog in oog met de miserie
van hopen op nog een avond en nog een morgen.

ik bezweer u dit geheim te bewaren, vastgeklampt
aan om de zoveel tellen een zucht naar binnen.

en dan een ogenblik van angst voor wat niet komt,
voor wat geheimzinnig uitblijft, een keer, bij toeval.

we praatten eigenlijk haast nooit. we luisterden
vaker naar stemmen van zij die het beter wisten.
en we knikten. of gromden een traag ja ja.

we gedroegen ons als vader en zoon. waren we het niet,
dan hadden we elkaar veel meer verteld; wij hoefden
geen lange verhalen, want er was niets toe te voegen.

ik bleef soms weken weg; je zei wel eens, je wist waarom:
als ik er niet meer ben, dan zul je willen komen.
toch praat ik nu veel meer dan toen. maar ji j blijft zwijgen.

VI

vader, steeds meer mensen sterven, ik weet het zeker.
de rolluiken van al die huizen dicht. de dag blijft nacht.

zo is er nooit eens vreugde meer, bij niemand. kinderen
lachen met mondjesmaat, ze vrezen iets. vraag mij niet wat.

uitbundige vreugde: ik vrees dit fenomeen. hoogstens lach ik
om mijn daden, alsof ik twee levens heb: een eerste vol
gekanker

en een tweede, op een andere planeet, of in een ander vel,
met niets dan vaders en moeders en zoons en dochters.

zo lopen wij, ontvluchten hoeft niet meer, niet meer bang
voor pijn of dood. leven als god in frankrijk.

VII

vader slaapt nu niet meer:
zijn ogen openen zich net als luiken,
ziende blind op een wereld van dwazen;

*(ik bewaak mijn lichaam
waar ik mezelf in verloor.)*

vader hoort nu niet meer:
zijn oren behoren tot het domein van de doven,
hij is de roekeloze acrobaat op de lijn van de stilte;

*(ik beadem de ruimte, bevrucht
de levenden met de zucht van de dood.)*

vader voelt nu niet meer,
zijn huid verpakt slechts mateloze leegte,
leeggelopen adem gespijkerd aan de groeiende nagels van
de tijd.

*(ik versteende de herinnering in jou,
als in hout gedreven.)*

vader leeft nu niet meer
zijn longen verschroeiden de woorden,
verschrompelden de vreugde tot pijn;

*(ik verpakte mijn spreken in slapen,
verzweeg mijn weten in zwijgen)*

onvervreemd in het huis van vrienden

DE NACHTEN

1

nachten op hun fluorescerende vleugels
zwermen over wespennesten;

de verloren schapen, zwart of wit,
stamelen hun heimwee uit,
denken mathematisch afgeschermd van geheimen;
nietsvermoedende eendagsvliegen
verslapen hun liefde, verkommeren in de nacht.

want, zo zei de blanke adem
van geheimen vertederd,
de liefde laat zich amper raken,
als een bij de bloem, zwoel van tederheid om meer.

de adem van de bron
is onherkenbaar dor.

II

pijn in slapeloze nachten,
alsof de morgen de middag of de avond was,
alsof het niets zich in een ballon vergast,
alsof elke stem verbrijzelt in mezelf.

niets
laat de liefde los,
poederdozen van onvoorspelbare geuren
op neuzen die doof zijn voor elke reuk;

ze stamelt in mezelf
alsof de morgen nooit wakker wordt.
alsof ik niet besta,
droom ben voor kinderen.
nergens reik, nergens overheers, nergens ben.

zo twijfelen wij, de goden van de nacht,
de zwartomrande woorden in neonnachten verpakt.
want na de grote slagzinnen, slepen de paarden
koetsen leegte achter zich aan.

niemand laat zich horen.
niets slaapt voor me in de nacht.
niets vergaloppeert. dit spoor ik na.

III

praten of op gespleten tongen dansen.
zo laat ik de woorden stromen
over boordevolle glazen.

de zomer.

het trage paren van vliegende mieren op torenhoge hoogten:
praat ik de wolken vol met glazuur
en nat van speeksel.

zomer.

geluiden schrapen de kelen schor,
de stemmen als scharen van schorpioenen
en middenin
stamelt de liefde,
stottert over zichzelf.

nu niet meer spreken, maar ademloos wind worden
op de schommel van het leven.

kon ik slapend de nacht breken:
tussen de tang van de tijd grijpen,
kon ik de slepende ziekte van de liefde
tussen de vingers proeven,
op de taal van de wijsheid slijpen.

niets kan ik nog stotteren,
noch de weelde van een blozend woord,
noch de tedere voelhorens van jou.
niets slaapt voor me in de morgen.

IV

de deur, nog niet halfopen, pas halfgesloten.
ik wil geen grendel horen, geen knarsend draaien,
zelfs geen bedelen om nachtlawaai in de morgen.

ik wil alleen onvoorwaardelijk mezelf zijn.
in niemands spoor, want doden komen me nooit halen,
ik ga vanzelf, pas losgeweekt - uit kluwen losgewerkt.

in zwaar gestamel om de wereld die vierkant draait.
zo ben ik, halfnaakt, totaal vernederd,
zo pendel ik tussen wonde en verdriet,

tussen angst en zweten om de zonde.
zo verga ik in mijn eigen zwarteheid:
de moedeloze in niemandsland vertederd.

op afstand reikt ze overheersende blikken aan:
hoe prevelt ze tussentandse taal, uitgestameld speeksel.
bloot geeft ze zich niet, of in spiegelschrift
op de voorbijdrijvende wolken, voor wie wil zien.

wenkt inwendig tobbend om zoveel onbegrip
terwijl de tong de tanden aait, pianissimo,
als wandelende vingers op toetsen gestreeld:
noch haar huid noch haar hand wankelt.

streelt ze de tepels van de bloemen, neuriënd,
steelt ze het luchtledige fluisteren van de vogels
of inhaleert ze kleuren van rozen; ziet ze mij,
of staart ze donker naar de nacht - ingetogen?

pas zal een antwoord de winter ingaan, als koelte
en dood de rimpels van de bladeren bekruipt.
zelfs dit te weten laat de zwaluw koud, hij talmt
alsof de tijd onmeetbaar is, in winterslaap.

VI

de tastbare droom op een tijdstip verwijderd: gisteren
koppel ik aan morgen dit doorheen de nacht gegleden verdriet -
niet verpinken om wat voorbij gekanteld leed, want berusten.

niets leren, niets herinneren van de tafels gevuld met
herinneringen,
niets van de opzij gezette stoelen en één poes die spint.
zelfs geen toekomst voorspellen, nergens thuishoren.

op zichzelf aangewezen, en op de geur van liefde; de dood
verbrand
in uitgeblust verlangen; deze galmende stem sleept een afscheid
mee:
in dit alleenzijn spinnen draden eenzaamheid de woorden dicht.

VII

had ik maar de droom gedroomd in deze wurggreep:
catastrofe na catastrofe in één koprof getuimeld
alsof de wereld kantelt in deze, oneindige greep.

had ik maar elk spoor van liefde vertrappeld,
nooit de adem van de blanke paarden beroerd,
steeds in mezelf mijn sporen verdiend. Had ik.

halsbrekend mezelf berekend, in geluiden gelovend,
herken ik de angst doormidden gezaagd; alsof de droom
de wereld beangstigt, slechts ademt de wind over water.

zo had ik de dood nooit gezien: de prachtige dageraad
in een gedicht vol geliefden, met nergens een schijn
van eindigheid; dit dus steeds zoeken, en zwijgen.

VIII

als nergens nog een licht de nacht schaadt;
niets vernauwt, de keel niet dichtsnoert. als dit woord
als in een zachte ballon gestameld, stottert.

wat ademt dan elk woord in zwijgen om dit weten dat als
vermoord, geheimen verzwijgt omwille van de liefde;
meer dan om de ware leugen, toch langzaam dooft in licht?

IX

nergens de grote stilte, het zwarte gat, de azuurblauwe lucht;
door het sleutelgat knarst het alziend oog in terugblik
op het raderwerk van fragmenten zwart. niemand ademt.

niets dan angst om het knagend weten dat dit het leven is.
alles kermt om bestaan, en daarna slaapt de wind op dit
 herfstblad,
wachtend op een teken van een wanhoopsdaad. ik adem nog.

zelfs al ken ik de liefde menigvoud, het verlangen te bezitten
in overgave, de profetische stem van de gouden toekomst -
dit zijn verbleekt in wezen om zichzelf, wankelt voortijdig.

X

zachtheid,
ik adem over je huid, voelsprietten als tastbare herinneringen
aan je lijf,
met je huid van langzame herkenning, je borsten als steeds
aanwezige
parels. de winter teder in je hand genesteld, als een vogel in
doodsstrijd.

zo waren wij, de geliefden, steeds geheimen fluisterend in oren
van stilte:
pasklare formules uit bijbelse vroomheid want nergens
zekerheid -
steeds de woorden van wanhoop, het tastbare bewijs van liefde.

en nu maar wachten op een woord van troost, een pasklare
wending in een
wereld van weten, in een slapen op de kussens van liefde. met
een af en toe
ergens bijhoren, en dan een onwezenlijk vaarwel als afscheid.

XI

als ik je lichamelijk toespreek,
met handen van zweet, de tanden omhels:

op je bloed een spoor nalaat van cellen
in drievoudige kleuren; reik tot op de bodem.

beklemt me mijn greep als ik je oor bevries.

als de cellen zich delen in zweetdruppels om pijn,
struikel ik in ogen van spijt om te weinig gestreel.

dit slapend gestamel op kiemen van dood
is mijn straf, mijn droge, eenzame brood.

XII

ik slaap nog net over de schuine vlakken van invallend licht,
verbijsterd over de maan, de sterren en een lichte schijn van
 voorbij-
gaande aard - niemand op dit uur verbaast me nog. alleen ikzelf.

in dit sponzig grijpen knijp ik de morgen dood vooraleer
 geboren,
sterf ik monddood gemaakt, in dit eerste morgengloren, haastig
 dicht-
gemetseld: deze stenen keihard gevormd in mijn slapeloze
 handen.

zal ik ooit de sterren sparen en opbergen in een liefdevolle
 daad?
de zon in zonnevlekken baren, dromen van doodgeboren
 ochtenden?
zal ik mezelf in een sneeuwbal rollen, en ijs verbrijzelen in
 de dooi?

XIII

opgesloten ben ik
in dit vrije bewegen over glinsterende knikkers:
ik kleur ze, beadem de glazige verbazing.

dit leven: een touwspringen over liefde en dood,
een in zichzelf staren in de wazige spiegel van
wie ben ik? wie staar ik na?

op zoek naar wat meer is, teder en grijpbaar:
en het antwoord dat argeloos naast je
wordt gelegd. Niet klaagt, niet weent.

je bent mijn stotterende zwijgen; mijn klagen
om mijn eenzaamheid die ik zoek in mezelf:
ik ben steeds weer mijn eigen verleden.

XIV

ik wil je niets zijn,
in de nacht geen geluid breken,
vergeten zijn alsof ik nooit of niet eens bestond.

ik wil in de vorst in ademnood sterven,
met nachtelijke stemmen mezelf tot vriend maken,
weten dat nergens een gelijke huilt om mij.

zo word ik door de ijzige wind gestraft
in mijn wachten op een gebaar van tederheid,
om mijn verlangen te weten

dat ergens, ergens dichtbij
iemand een woord fluistert.

XV

ik praat niet over de glimmende daken,
veranderende glijbanen als kartonnen blokkendozen:

schrijvend met de schijn van nachtluchten,
mezelf verduisterend, de ziel totaal vernield.

vind ik woorden van verdriet.

XVI

bijen die nippen aan lege glazen
en stadsmussen, ze horen erbij.

in totale overgave

strand ik als wrakhout
op dit verlaten rendez-vous-terrasje.

op de tweesprong:

in zich weten hoe fataal de stem uiteenspat
in splinters dun geluid.

blijven of weggaan?

INHOUD

DE VROUW

I - VIII	5
----------	---

DE DAG GAAT ONS VOORBIJ

Het meisje van negen	17
Bootvluchtelingen	18
Wat ik ooit voor je was?	19
Molen	20

HET WITTE VERDRIET

Toekomst

I - VII	23
---------	----

Verleden

I - VII	30
---------	----

DE NACHTEN

1- XVI	39
--------	----

YANG POËZIE REEKS

129

Jules Welling
SCHRIJFEIGENE

130

Alain Delmotte
LIJFSBEHOUD

131

Leopold M. Van den Brande
DE KOOI VAN FARADAY

132

Daniël Van Ryssel
PAREN

133

Rik Wouters
LAWAAI IS TEDERHEID

134

Staf de Wilde HET ONAFSCHEID

135

Patrick Comillie
SNEEUWGRENS

De morgen van het wit verdriet, de nieuwe bundel van Dirk Rommens (Moen 1949), opent met de cyclus *De vrouw*, waarin de dichter zijn aanhankelijkheid aan dit wezen veelzijdig verzinnebeeldt. Daarna volgen de cycli *De dag gaat ons voorbij*, *Het witte verdriet* en *De nachten*, die in feite één geheel vormen en waarin de dood van de vader centraal staat. In beurtelings schokkende en vertederende lyrische beelden wordt 'het geheim van de dood' omsingeld – niet met de intentie het uiteindelijk te ontsluiten, maar er daarentegen volmondig te leren mee leven. Zowel levenslang beklijvende als (schijnbaar) onbeduidende indrukken vloeien er door de tover van de poëtische taal in elkander over. Onder Dirk Rommens' hand groeit elke versregel uit tot een genadeloze confrontatie met de eigen identiteit.

Julien Vangansbeke

